

עובר כיתה, אבל לא בבית הספר שלנו!

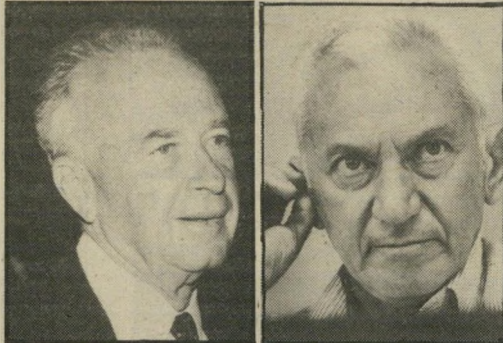
לא מספיק!

מחרידים, והמטילים עליהם עונשים של "מחבוש על תנאי" וקנסות מגוחכים. כל מסקדין כזה הוא קריצת עין מישטרית, האומרת לקלגסים: המשיכו, יהיה בסדר! האם השר מסכים? האם השר משלים? כל ילד מבין שאם רוצים לשים קץ לנגע, דרושים עונשים רראקוניים. במיקרה של הרשעת שוטר בעבירת אלימות שלא לצורך יש לפטרו מייד, תוך אובדן כל זכויותיו לפנסיה. במיקרה חמור, יש לשלחו לבית הסוהר, שם יושבים רבים מקורבנותיו. את השיפוט הפנימי של המישטרה יש לקצץ באופן רראסטי. כל תקיפה אלימה היא פשע חמור, ותקיפת עציר חסרי ישע בידי שוטר, שהציבור הפקיד אותו על העציר, הוא פשע חמור שיבעתיים. כל החשוד בפשע כזה חייב לבוא לפני השופט האזרחי, כמו כל פושע פלילי אחר. אין לסבול בסוגיה זו שום רחמנות. מי שמרחם על קלגסים, מתאכזר בלפי קורבנותיהם ובלפי הציבור. אולי עוד מוקדם לשפוט את חיים ברלב. אולי הוגן לא הספיק. אבל זהו "אולי" גדול. יש לרשום אותו בתעודה.

את שיעור ההצלחה של השר נבון אפשר לקרוא בספרים ובתחקירים. בשנה האחרונה הורע המצב בהרבה. הגיוענות, הפאשיזם והנאציזם פגעו בשכב בותגיל מסוימות ובמסורות חינוך מסוימים ב-40, ב-50 ואף ב-60 אחוז של אוכלוסיית התלמידים. נבון לא יצר את המצב הזה. שורה ארוכה של שריחינוך ופירוט, מבצעים ריגור ועד וכולון המר, ישבו כראש המערכת בשעה שהקנאות הלאומנית והרענית אכלו בה כל חלקה טובה. בעזרת ספיריטלימוד, שרבים מהם שטופים בזימת הגיוענות, ומורים, שהם עצמם מוצרי המערכת הזאת, חונך רור של חסידים כהנא.

כ הונת הממשלה הנוכחית החלה ביהר עם שנת הלימודים תשמ"ה. תלמידי השנה הזאת יצאו עתה לחופשה, וקיבלו את תעודותיהם. מגיע גם לשרים לקבל תעודה ראשונה ולהביא הביתה את ציוניהם. אילו נאלצנו לעמוד, למרות המיסכנות, על חיבור התעודות — מה היינו רושמים בהן?

ב וזיכוחים הציבוריים על שריהיטחון יצחק רבין נרון כעיקר תיפקודו לגבי הנסיגה מלבנון. מתחנן עליו ביקורת קשה וצורקת. הנסיגה מלבנון היתה ממושכת מדי, ומלווה במעשייאוולת כמו "שליכים" ו"יד קשה". גם עכשיו אין ירימיו שלו יודעת מה עושה יד-שמאל. זרוע אחת תומכת בצד"ל והשניה באויביו השיעים. קשה להבין מי החליט להעביר מאות עצירים שיעיים לתעלית בריוק בשעה שבה ניסו לרכוש את לב אליאמל כבעל-בית אפשי.

רובינשטיין, נבון, ברלב, רבין: ציונים על השתדלות

אך כל אלה הן בעיות מוישניות וחולפות לעומת האתגר הגדול המונמנטלי, שהועמד לפני שרי הביטחון בעת הזאת: קיצוץ תקציב הביטחון. פעם היינו משוגעים מעטים, עובריישראל, שתבעו את קיצוץ התקציב הזה, מין פה של מיפלצת האוכלת את עצמה. כיום אין מקעט אישי ציבור, וינה או נץ, שאינו אומר זאת בגלוי או כסתר. תקציב הביטחון הורס את המדינה. אין לה תקומה, בלי קיצוץ רראסטי של תקציב עצום זה.

א יני מתכוון כאן לתעודתו של ראשהממשלה. ראש הממשלה אינו שר גיל. אומנם, במישטר שלנו, הוא ממונה גם על אוסף מקרי למדי של מחלקות מינהליות, אך תפקידו האמיתי הוא להנהיג את הממשלה. לכן, ציון ראשהממשלה הוא כציון ממשלת האחדות-הלאומית כולה.

לא נתעכב על כך הפעם. די אם נציין שתעודתו של התלמיד שימעות פרס תכלול, בלי ספק, את הציון "משטרל מאור".

אין גם טעם להתעכב על התעודות של התלמידים שעברו מכיתות קודמות. כלומר, השרים שהמשיכו בממשלה הנוכחית לנהל את המישרים שהם היו מופקדים עליהם כממשלה הקודמת. איש לא תלה תיקוות כלשהן בניסויים, בקורפואים, בשרירים ובלוויים למיניהם. הם נשארנו נאמנים לעצמם. הם לא עשו דבר כממשלות הקודמות, והם ממשיכים בכך גם עתה. המישרים שהם מופקדים עליהם משמשים להם כעיקר כמכשירים להשגת פירוטת עצמית, לקידום הקריירה שלהם במיפלגותיהם. אם עמישראל הירשה להם לחזור למישרותיהם, אחרי שהצינו בעד מילחמת-הלבנון ותרמו את תרומתם להרס הכלכלה הישראלית — מה נלין עליהם? הם רק מעניקים לעמישראל את המגיע לו. התעודות המעניינות אותנו כאן הן אותן המגיעות לשרים החרשים, המופקדים על מישרים ומשימות. הבה ונתכונן בהן מקרוב.

בלשוץ הצבא הבריטי: בולשיט. ובתרגום עברי: צואת-סרים.

כמו גופו של אדם מזוקן, מוקפת מערכת הביטחון בטבעות טבעות של שומן. את התוצאות ראינו במילחמת-הלבנון. אפשר לחתוך נתחים עצומים של השומן הזה, מבלי להתקרב כלל אל הבשר. תפקידו של שריהיטחון בעידן זה הוא לקחת לידיו את האזימל, לרדת אל החילות והיחידות, ולנקות את צה"ל מן השומן הזה, שהצטבר במשך שנים של ניהול כושל.

הזה, הוא נאם על כך נאומים יפים מאוד, בעברית טובה מאוד. מה נעשה בפועל? שום דבר לא! הנגע ממשיך להתפשט. כהנא הולך מחיל אל חיל, מכיתה אל כיתה. נבון בוודאי יקבל ציון טוב על רצון טוב. הציון לביצוע הוא אפס מינוס.

מה שדרוש אינו קיצוץ במישור אחד בלבד, אלא קיצוץ בו זמני בכמה מישורים:

- חיפול גמור של מנגנונים שלמים, שאבד עליהם הכלח ממנו (למשל: הגנ"ע).
- ייעול וצימצום רראסטי של מנגנונים אחרים, שמוזו שנים לא ברק איש אותם (למשל: הג"א. גיוס הנשים ועוד ועוד).

● ציצצום כל המיסקדות בצה"ל. בכל הדרגים ובכל השטחים. כאן דרוש מסרק של ברזל. אני מעז לאמר, באופן גס, שאין מיסקדה אחת בצה"ל שאי-אפשר לקצץ מ-15% עד 25% של התקנים בה, תוך שיפור היעילות המוראל.

● ציצצום סדריהיכוחות. כן, גם זה. אחרי בחינה רצינית. מעולם לא היה המצב הביטחוני של ישראל טוב כפי שהוא כיום. למרות האסון של לבנון. מצריים חיה בשלום עימנו, ירדן מוכנה לעלות על דרך השלום, וכך גם אש"ף. לבנון עסוקה עם עצמה, עירקת עסוקה עם איראן. סוריה העלובה והחלופה (מכחינה לאומית, אם כי לא הצבאית) היא האויב הפוטנציאלי היחירי שנותר בשטח.

אם זו אינה שעת-כבושר לביצוע הרפורמה הכרי ללת בצה"ל, תוך ציצצום המיסקרת, ריענינה ושיפור יעילותה — אימתי תהיה בזאת?

לכאורה היה רבין, רמטכ"ל לשעבר ואיש-מיקצוע עתיר-ניסיון, צריך להיות האיש האידיאלי לביצוע הרפורמה הזאת. אך קורה ההיפך. הוא מתנהג כמו קורמט, משה ארנס, שהיה הדיוט גמור בענייני צה"ל, ושלא היה לומד, שיקא עם איראן. סוריה העלובה והחלופה התעשיה האווירית על ענייני הלביא הרההאסון.

כרגע זה, כאשר גוילים מן השכירים בישראל חלק ניכר מפרייעמלם וחותרים בכשר החי שלהם, הצליח רבין להוציא את מערכת הביטחון המנופחת כולה ממעגל הקיצוץ. האמיתיים ואף הפיקטיביים.

זוהי הדרך לסופולאריות זולה בתוך מערכת הביטחון. אבל זוהי סופולאריות יקרה מאוד לעם ישראל.

הציון: לא מספיק. צריך להתחיל מחדש.

הנה, למשל, שריהיטקשורת, אמנון רובינשטיין. הציון: כישולן מונמנטלי.

מישרדהיטקשורת תובע מבעליו כישרון מינהלי מופלג, כך בימים כתיקונם. כאשר הוא מגיע למצב שהגיע, תובע מישר זה כישרים הגובלים בגאוויות. רובינשטיין אינו גאון מינהלי. הוא קרוב יותר לאפס מינהלי. כאשר הגיעה מערכת-הטלפונים לידיו, היא היתה בגדר אסון. תחת ניהולו היא הגיעה למימדים של קטסטרופה.

אין זו שואה מופשטת. שקוראים עליה בעיתונים. זוהי קטסטרופה שכל אחד ואחד מאיתנו מתנסה בה אישית. יכולתי למלא כאן עמודים בתיאור מצויק עד דמעות של נסיונות, לאורך חודשים רבים, להביא לתיקון קילקול קטן בטלפון שלי. כל זה אחרי הפיכת מערכת-הטלפונים לחברה ציבורית — תרופת-פאטנט שהיתה אמורה להביא לשינוי השינוי היחירי שחל הוא ירידת התיפקוד של המערכת מן הרמה של סודאן לרמה של מצרים.

קשה להבין מה המריץ את רובינשטיין, פרופסור ובן-עשרים שלא ניהל בחייו רבר וחצי-דבר, לקבל לידיו תפקיד כזה רווקא. היוונים היו אומרים: "אילו שתקת, היית נשאר חכם". מדוע לא הסתפק רובינשטיין בתפקיד של שריבלייתיק? כישולן זה לובש מימד של חופצה כאשר מעסיק כבוד השר את עצמו במאבק להקמת ערוץ שני בטלוויזיה, בהנהלתו. הערוץ הראשון של הטלוויזיה נמצא בשלב מתקדם של פירוק. מישרר התיקשורת הפך שדהיחורבות, אך השר רובינשטיין רוצה לנהל ערוץ שני.

עובר כיתה, אך לא בבית-הספר שלנו.

מי תחרהו של רובינשטיין על הערוץ השני הדמוני הוא שריהיטוריהותבות, יצחק נבון.

כאשר הגיע נבון למישרה זו, היה ברור לכל הציבור — וגם לו עצמו — שבעיה החינוכית העיקרית העומדת לפניו היא מיבצע-הצלחה. הצלת הנוער העברי ממלעות הגיוענות המטור-פת והמספרת.

התפקיד העיקרי של שריהיטחון אינו לשמש כמתווך בין המורים ובין האוצר. לשם כך די בסקיד. שריהיטחון צריך להיות מנהיג חינוכי, הארם המשי רה את רוחו על אלפי הכיתות ברחבי המדינה.

(התפקיד השני של נבון — "שר התרבות" — הוא פיקטיבי. בניגוד לצרפת וליוון, אין בישראל שר-תרבות, ומעולם לא היה מי צריך תרבות)

בכחירת האחרונת לכנסת צילצלו כל פעמוני האועקה. כהנא עמד בשורה, ורכנס בו. לפמע התגלה כי הנוער העברי לוקה בסרטן הזה, וכי רבים מאיכריו נגועים.